

Legyél te is Fallaci!

2022 július 28. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Mindig mindenütt igyekezzünk mi is teljes er?bedobással a valóságot közvetíteni - Szentesi Zöldi László Írása.

Csendes Órák – Mindig mindenütt igyekezzünk mi is teljes er?bedobással a valóságot közvetíteni

Új sorozatunk rám es? els? írását fontos kérdésnek szentelem. Olyan ügynek, amellyel kapcsolatban sok személyes tapasztalatot szereztem, de mind ez idáig nem osztottam meg másokkal. Szóval: mit javasolnék a fiatal újságíróknak? Napok óta Oriana Fallaciról olvasgatok, els?sorban Wéber Krisztina róla szóló remek könyvét, de magának a 2006-ban elhunyt olasz újságírónak az írásait is. Közben – mit tehetnék, magyarnak születtem – els?sorban a számunkra fontos tanulságokkal bíbel?dik gondolatban az ember. Például azzal, hogy mi a szabadság, a szabad szólás, az igazság rendíthetetlen képviselete. Egyszóval az, amire minden újságírónak jelz?oszlopként illene figyelnie egy életen át, ahelyett, hogy végleg eltéved a féligazságok, az öncenzúra világában.

Szóval olvasgatom Fallacit, rácsodálkozom, micsoda n?, micsoda ember volt. Kíméletlen ?szinteséggel képviselte mindazt, amit értéknek tartott a nyugati világban, interjúiban nem követett semmiféle udvarias elvárást, el?zetes igényt. Ha úgy alakult, beolvasott Kadhafi elnöknek (kés?bb klinikai hülyének is nevezte egy interjúban), odadobta Khomeini ajatollah elé a hagyományos iráni n?i viseletet, hogy márpedig ? nem hordja ezt a barbár öltözetet, valamint lemosta a döbbenten üldögél? Kissingert éppúgy, mint bármelyik világhír? beszélget?társát. Élete fájó eseményének nevezi utólag, hogy a számára ellenszenves, pökhendi és buta Lech Walesáról nem rögzítette írásban kedvez?tlen benyomásait, mert akkor, 1981-ben nem akart a Szovjetuniónak el?nyt adni. Utólag – tényleg nagy fájdalommal – azt mondta, hogy a Szolidaritás f?alakjával le se kellett volna ülnie, mert nem tudta közvetíteni olvasóinak a teljes igazságot.

Fallaci persze, ahogyan ilyenkor lenni szokott, éppen olyan z?rös és keser? magánéletet élt, amennyire újságíróként naggyá vált. Ennek ellenére nem kötött alkut, nem hagyta, hogy befolyásolják. Ha úgy tetszett, Ariel Saronnal parolázott, akinek a céljaival könnyen azonosult, közben görög szabadságharcossal élt együtt, kutatta az ?rhajózás és – talán – egyik-másik jókép? amerikai ?rhajós interjúalanyának személyes titkait is. Élete végén k?keményen fellépett az iszlám ellen. Nem mások könyveib?l, hanem a saját élettapasztalataiból merített, amikor a nyugati civilizációra leselked? legnagyobb veszélyként érzékelte a gyorsan terjed? világvallás politikai, gazdasági, erkölcsi rendszerét. Hosszasan sorolhatnánk tovább ennek a színes és gazdag életútnak az állomásait.

Ami azonban számunkra, magyar újságíróknak a legfontosabb: Fallacit olvasva kiderül, milyen messze vet?dtünk a legfontosabb szakmai kérdésekt?l. Hogy miként lehetnénk tisztességesek és korrektek, arra nézve pályakezd? korom óta az objektív-szubjektív szembenállással plusz a függetlenség megfoghatatlan és felettébb hazug említésével kápráztatnak el bennünket elméleti szakemberek. Hogy tudniillik nézzük a tényeket, sarkos véleménnyel csak óvatosan. Hogy az a jó újságíró, aki elrejti az érzelmeit, nem jeleníti meg tudását, hanem beleolvad a masszába, a szakmainak álcázott gyáva, üres térben mozgó unalomjátékokba. Amit mi cikkírásnak hívunk ugyan, de valójában nem más, mint lelketlen közvetítése a nagyvilág és hazánk eseményeinek.

Fallaci teljesen más bels? rendszerben élt, neki a tájékoztatás els?sorban az ?szinteségr?l szólt, mindig mindenütt igyekezett teljes er?bedobással a valóságot közvetíteni. Joggal vet?dhet fel, hogy mennyire szólt önmagáról a munkája? Vajon nem narcisztikus hajlamait er?sítette fel harcias megszólalásaival, írásaival? Való igaz, hogy a legtöbb újságíró, író szereti magát rejtjelezés nélkül megmutatni, enélkül nincs is írásm?vészet. Fallaci azonban abban a szerencsés helyzetben dolgozhatott már a hatvanas évek közepét?l, hogy semmit sem kellett bebizonyítania. Nem azért járta be a világot, keresett fel elnyomott nemzeteket, kifosztott embereket, mert fényezni kívánta a saját megítélését, hanem – mint maga is leírja – az olvasót szolgálta, az ? igényeit kereste.

Kedves fiatal újságíró barátom, a fentiekb?l is kiderül, hogy mindenekel?tt bátorságot javaslok neked. Azt, hogy ne higgy a holt anyagban, bátran vesd el a senki által be nem tartott, bemagolt és szajkózott ostobaságot, hogy akkor vagy jó, ha nem hiszel semmiben. Valójában legyél önmagad, jelenítsd meg a véleményedet! A m?faji korlátok figyelembevételével ennek a szemléletnek lakmuszpapírként kell tapadni egész munkásságodhoz. Olyan újságírónak kell lenned, akit pont azért tisztelnek vagy gy?lölnek, mert saját stílusa van, de nemcsak csillogni szeret, hanem a lényeget keresi. Aki az igazságot szolgálja, nem a hátba veregetést várja. Aki nem botrányokat kelt (ahogyan Fallaci sem), hanem vállalja a konfrontációt a maga, a népe, a civilizációjához tartozó, egyáltalán az összes jóakaratú ember nevében.

Oriana Fallaci, akinek a kérdezéstechnikája ma amerikai újságíró-iskolák anyaga, végletesen szubjektív alkotóként dolgozott. Nagy ívben tett rá, ki mit gondol róla, rendületlenül hirdette a maga igazságát, bátran képviselte a véleményét. Amikor szeptember 11. után írt cikkeiért az iszlamisták megfenyegették, halálra ítélték, dacosan csak annyit üzent nekik, hogy jöjjenek csak, a második világháborúban olasz partizánként szolgált, meg fogja védeni magát. Vagy ?k, vagy én – nagyjából ezt válaszolta tehát, és mondhatjuk, hogy vicces a kirohanása, ha éppen nem volna komor és vészjósló a fenyegetettség. Így aztán nem nevetünk, nem dorgáljuk, hanem t?n?dve arra gondolunk, hogy miféle nyugati civilizáció az, amelyet a saját értékrendszerének felrúgásával, itt, bent, a saját területén fenyegetnek meg barbár betolakodók? És vajon mi, nyugatiak bírálhatnánk az iszlámot a maga környezetében vendégként?

A jó újságíró nem kerülheti el az összeütközéseket. Véleményünkért mindig, minden esetben ki kell állnunk. Hallgathatunk néha, ha nem mondhatjuk el az igazságot, de jó, ha tudjuk, hogy a legjobb mindig szabadon beszélni, írni. Hazudni pedig soha semmilyen körülmények között sem szabad. Akkor végzünk jó munkát, ha az ellenünk ágáló olvasó nem konkrét kifogásokat emel cikkünk, televízió- vagy rádióm?sorunk ellen, hanem pusztán mocskolódik, személyeskedik. Ha csak ezt kapjuk, megfelel?en végezzük a munkánkat (abban ne reménykedjünk, hogy elkerülhetjük a támadásokat, az újságírás leggyakrabban éppen a vitáról szól). Nyilvánvaló, hogy Oriana Fallacit, éppen nagyfokú személyes szabadsága miatt, nem lehet besorolni valamelyik ideológiai szekértáborba. A konzervatívoktól távolította ateizmusa, fiatalságának eszményei, a baloldaltól pedig az, hogy valóban hitt a szabadságban, nem csak beszélt róla, valamint a feministáktól az iszlamizmusig minden elfajzott klubot nyilvánosan pellengérre állított.

Ennyi hát a tanulság. Oriana Fallaci úgy élt és úgy halt meg, mint aki ért?n szemléli a világot, képes különbséget tenni jó és rossz között, és az igazságot fontosabbnak tartja a rabszolgaság apró örömeinél. Szabadnak született, szabadon is halt meg. Törekedjünk arra, hogy az ? története valamennyire a miénk is legyen, így az út végén talán majd nem hiányérzettel és fájdalommal gondolunk arra, jól sáfárkodtunk-e a talentumokkal.

Borítókép: Oriana Fallaci (Fotó: MTI/EPA)

Szentesi Zöldi László - www.magyarnemzet.hu

Tisztelt olvasók!
Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló